

Győzzük le jóval a rosszat!

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk Pál apostolnak a rómaiakhoz írott levele 12. fejezete a 17.-től a 21. verseiben a következőképpen: „Ne fizessetek senkinek rosszal a rosszért. A tisztességre legyen gondotok minden ember előtt. Ha lehetséges, amennyire tőletek telik, éljétek minden emberrel békességben. Ne álljatok bosszút önmagatokért, szeretteim, hanem adjatok helyet az ő haragjának, mert meg van írva: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek” – így szól az Úr. Sőt „ha éhezik ellenséged, adj ennie, ha szomjazik, adj innia; mert ha ezt teszed, parazsat gyűjtesz a fejére”. Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a jóval a rosszat.”

Urunk, mi olyan békétlenek tudunk lenni. Olyan sokszor ítélkezünk, és acsarkodunk. Kérjük, hogy igéd erejével mutasd meg nekünk, hogy hogyan árásszuk a *jót* magunk körül! Ámen.

Kedves Testvéreim!

„Hogy kirúghassa a portást, megvette az egész szállodát.” – Hány és hány ilyen fondorlatos bosszút eszeltünk már ki mi is az életünkben? Nincs olyan vizsgáló, akinek a lehető legváltozatosabb módon való lassú kínhalálát ne kívánták volna már sokan... Pedig lehet máshogy is... **Bármít is tesznek ellenem, a bosszúm az, hogy: -- *boldog vagyok***. Pál apostol pontosan erre figyelmeztet bennünket, a mai igeszakaszt keretbe foglalva – kétszer is. **Ne fizessünk senkinek rosszal a rosszért. A jóval győzzük le a rosszat.**

Ne fizessünk rosszal, győzzük le a rosszat... De mi a rossz? Az mind rossz, ami a *mi* kényelmünket, ami a *mi* kis terveinket *akármilyen* módon korlátozni *meri*? --

A legrosszabbak voltak a szüleink, de azokat már kidobáltuk az életünkből. Néhány rokon még maradt ugyan, de ahogyan mostanában viselkednek velünk, nekik sem jósolunk már sok időt: kidobjuk őket is... Hogy mi van a párunkkal? Ja... Hát azt már rég kidobtuk! A negyedik randin két percet késett. Hát mi lesz ebből, ha így kezdi? Órákat fogunk várni rá?? Hát mit képzelsz ez??? Kuka!

Ugye látjuk azt, hogy ez *így* nem megy... **Nem az a rossz, ami a *mi hatalmas egónkat bármilyen* módon korlátozza, hanem valami más.** Csak a *másik bántalmazása* lenne a rossz? *Saját magunk bántalmazása* – nem rossz? – **Hát minden rossz a *mi* életünkben? – Hol van a rossz határa?**

Kedves Testvéreim! **A rossz határa ott van, ahol elkezdődik – Jézus. Az mind rossz, ami minket Jézustól – *elválaszt*. Így rosszá válhat a legártatlanabb cselekvés is – ha: *túlzásba vesszük*. Néhány perc videojáték – miért is lenne rossz? Hiszen kikapcsolja az agyat! *Egész éjjel üzött videojáték, vagy néhány perc videojáték – minden második bármi mással eltöltött perc után* – már kezelendő megkötozöttség, már játékszenvedély. Itt a *játék* választ minket el Jézustól. És ez nem játék...**

Jó hírem van! Megtaláltuk Jézust! Már nem választ el Jézustól minket semmi! – Hát akkor itt az idő, hogy móresre tanítsunk másokat... „Helló!!! Én már átadtam az életemet Jézusnak. Tegnap, pontban 18 óra 3 perckor a zuhany és a nagyszoba között – közepén. Te nyomorult, sárban tipródó, törpe féreg, te mikor fogod átadni az életed Jézusnak????” Ugye látjuk, hogy ez *így* nem megy? **Ne másokat akarjunk rendbe tenni. Előbb *magunkat* tegyük rendbe... Ez pedig – higgyük el – egy élethosszig tartó feladat.**

Miért ilyen hosszú feladat a magunk rendbetétele? Hát azért, mert pontosan ugyanúgy félreértünk mindent, mint ahogyan az az oltár előtt felolvasott igében történt, ahol azt hitték, hogy Naamának nem a samáriai prófétához, azaz Elizeushoz kell mennie, hanem Elizeus királyához (2Kir 5,3-6). Azért is hosszú a magunk rendbetétele, mert a magunk szája íze szerint akarunk mindent megoldani, mint ahogyan Naamán képzelte a gyógyítást. Ha nem jön ki elénk Elizeus, és nem csinál hókuszpókuszt, akkor mi már megyünk is haza. Mi az, hogy a helybeliek koszos vizében kell nekem fürdenem? „Hát nem többet érnek-e Damaszkusz folyói, az Abáná és a Parpar Izrael minden vizénél?” (2Kir 5,12).

Mielőtt másokat kezdenénk el térítgetni, rakjunk előbb rendet a mi saját életünkben. Fürödjünk meg mi is hétszer a folyóban, ahogyan Naamán tette, és tisztuljunk meg. És itt a hétszer fontos. Nem a hét, a szent szám miatt. Hanem a türelem miatt. Ne higgyük, hogy egy fürdés elég. Nem elég. Kettő sem. Sok fürdés kell. *Türelmes* fürdés. *Elszánt* fürdés. *Hittel végzett* fürdés.

Ha már mi magunk megtisztultunk, akkor másokra nem a kiabálásunk, nem a szidásunk, hanem a példánk kezd el hatni. Az élet-példánk. Az egész életünk vitelének a példája. És ha tanácsot adunk másoknak, akkor az olyan testvéri tanács lesz, mint amilyen a szolgálólány tanácsa volt Naamán-nak, hogy menjen el a samáriai prófétához (2Kir 5,3). Vagy amilyen Naamán szolgálóinak a tanácsa volt uruknak, hogy ne dühöngjön, hanem inkább fürödjön meg mégis hétszer a Jordán vizében, és akkor elmúlik a poklossága (2Kir 5,13). **Figyeljük meg, hogy mind a kétszer a szolgálók adják a jó tanácsot. Ez sem véletlen – mint ahogyan a hét fürdés sem az volt. Mi is csak akkor tudunk bárki másnak jó tanácsot adni, ha szolgáló szeretettel tesszük.** *Kioktatásként* adott jó tanács – nincs. *Megalázásként* adott jó tanács – nincs. *Uralkodni vágyásból* adott jó tanács – nincs. *Önfényező* jó tanács – nincs. Csak a *testvérek kölcsönös vigasztalása*, a lutheri *consolatio fratrum VAN* (Schmalkaldeni cikkek, III/4 az evangéliumról).

Ezzel a türelmes, hosszú megtisztulással, ezekkel a szeretettel, szolgálóként adott jó tanácsokkal jutunk el oda, hogy „Bármit is tesznek ellenem, a bosszúm az, hogy: -- *boldog* vagyok.” **Akkor tudunk boldogok maradni minden baj ellenére, amikor már annyira közel kerültünk Jézushoz, hogy átadódik valami Jézus végtelen boldogságából (azaz: áldottságából) nekünk is.** Akkor tudjuk elkezdni az ellenségeink szeretetét, amikor már *annyira közel kerültünk Jézushoz, hogy átadódik valami Jézus végtelen szeretetéből* – nekünk is. Ez az az állapot, amikor már „soha nem engedjük azt, hogy valaki tönkretelje az életünket azzal, hogy kivívja a gyűlöletünket” (George Carver). De ha ez még nem megy, akkor legalább úgy teszünk, ahogyan Nagy Szent Gergely tanácsolta: „Dicsőségesebb az, ha a haragunkat elhallgatva elmenekülünk, semmint az, ha a haragot viszonzva válaszolunk.”

Jól figyeljünk azonban Pál apostolra. Pál nem azt kéri tőlünk, hogy „éljete minden emberrel békességben”, hanem azt, hogy „Ha lehetséges, amennyire tőletek telik, éljete minden emberrel békességben” (Róm 12,18). Ez a kiegészítés nem szabadkozás. Nem egy felmentő cetli. Pál nem azt írja ezzel, hogy „Éljete békességben. De ha nem megy: hát nem megy... Semmi baj... Elvégre emberek vagyunk. Gyűlöljete hát bátran...” Nem. Pál arra figyelmeztet a kiegészítéssel, hogy **nem mindennel és nem minden áron kell békességet keresnünk. A bűnnek – ne hízelegjünk. A békesség – nem megalkuvás. – DE: a békesség bizony: szeretet. Mindenki felé. A bűnös felé is. Az ellenség felé is.**

Jézus szavai a Hegyi Beszédben: „ne álljatok ellen a gonosznak. Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, *jót tegyetek* azokkal, akik titeket gyűlölnék, *imádkozzatok* azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket” (Mt 5,38.39,43.44) **nem egy óhajlás sorozat csupán. A megbocsátás képessége, az ellenség szeretete vízváltó. Ezen alul nincs igazi kereszténység.** Málkusnak, Kajafás szolgájának a fülét nem csak levágni kell tudni – ahogyan Péter tette –, hanem visszaragasztani is – ahogyan Jézus tette.

És ha tényleg szeretni tudjuk az ellenségeinket, az bizony megolvasztja a szíveket. A csoda Naamán esetében is hitet termelt. Hallottuk az előbb: ahogyan hetedszer is megfürdött a Jordánban, újra tiszta lett a korábban leprás teste, akár egy újszülött gyermeké. Ezután Naamán, Izrael ellenségének a fővezére, „visszatért egész kíséretével az Isten emberéhez, bement, megállt előtte, és ezt mondta: Most már tudom, hogy *nincs máshol Isten az egész földön, csak Izráelben*” (2Kir 5,14-15).

Pál ezt írja: ha éhezik ellenséged, adj ennie, ha szomjazik, adj innia; mert ha ezt teszed, parazsat gyűjtesz a fejére (Róm 12,20). Elképesztően sokféle magyarázatot olvastam erről a parázsgyűjtésről. Hadd emeljem ki ezekből Takács Gyulának, a Pázmány Péter Egyetem tanárának a magyarázatát, aki az eredeti görög szöveghez hűen kiemeli, hogy **a parázs nem akármilyen parázs, hanem a szénnek a parazsa, azaz izzó, elolthatatlan tűz. Csak a szeretet tüze ilyen. Csak a krisztusi szeretet tüze ilyen. Ezt a krisztusi szeretetet helyezzük rá ellenségeink fejére** akkor, amikor szeretettel bánunk velük. Ajándékozzunk meg minél több embert ezzel az olthatatlan tűzzel, a krisztusi szeretettel. Adjunk áldást – átok helyett.

És ha ezt tesszük, akkor jutunk el oda, amit zárásként kér tőlünk Pál, kiteljesítve a mai igeszakaszunk megnyitó gondolatát. **Ne csak ne fizessünk senkinek rosszal a rosszért, hanem győzzük le jóval a rosszat. Mert a jó legyőzi a rosszat. Mert Krisztus legyőzte az ördögöt – a keresztén. Mert a gyűlöletlavinák – a Krisztussal – megállíthatóak. Mert – a Krisztussal – szeretetlavinákat lehet elindítani a gyűlöletlavinák helyett.** Hadd kérdezzem meg ezen a vasárnap is tőletek a ma befejeződő ökumenikus imahét fő gondolatával újra: **Hiszed-e te ezt? (Jn 11,26) Feleljük erre együtt: IGEN!**

Kedves Testvéreim! Váltsuk a mi hitünket tettekre! Győzzük le jóval a rosszat! Ámen.